[Svend Jørgensen.]
Jeg skal iøvrigt med disse ord anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Evald Christensen: Også jeg anbefaler med glæde lovforslaget til vedtagelse. Jeg kunne have lyst til at rette et spørgsmål til den højtærede socialminister angående de andre sygdomme, som falder ind under dette lovforslag, ledegigt og kræft. Jeg må regne med, at det stadigvæk gælder, at også de, der har disse sygdomme, kan få hjælp efter denne lov.

Ragnhild Andersen: Mit parti kan med glæde tilslutte sig det forslag, der går ud på, at den periode, hvori tuberkuløse kan få hjælp til helbredelse efter forsorgslovens § 263, forlænges til 4 år.

Det ændringsforslag, der er fremkommet fra udvalget, er noget drastisk, men da det drejer sig om at forhindre smittens udbredelse, kan mit parti også gå ind derfor. Man må håbe, at denne bestemmelse i loven aldrig vil blive anvendt, idet det vil ramme de tuberkuløse, hvis det skulle blive nødvendigt at inddrage hjælpen, fordi husstandsmedlemmerne ikke vil lade sig behandle.

Betænkningen oplyser, at landsforeningen Boserup Minde har henvendt sig til udvalget. Jeg synes, det er forunderligt, at denne henvendelse ikke er optrykt i betænkningen. Hvorfor må vi ikke få at vide, hvad de tuberkuløse selv mener om lovforslaget, eventuel kritik, eventuelle ændringsforslag? Jeg ved ikke, for det fremgår ikke af betænkningen, ejheller af det, som udvalgets ordfører har fremført her i dag, hvad de tuberkuløse selv har sagt om forslaget. Det interesserer i hvert fald mig, og jeg tror, det vil interessere alle i denne sal at få at vide, hvorledes de tuberkuløse selv bedømmer forslaget.

Der er med disse ændringer skabt lidt bedre muligheder for de tuberkuløses helbredelse, og det er en god ting, men de tuberkuløse får stadigvæk i henhold til loven og i henhold til den praksis, kommunerne anvender, ikke for meget hjælp, når man betænker, at det er en helbredelsesperiode, de befinder sig i. De får snarere for lidt stadigvæk. Men hvad der er værre, er vilkårene for de tuberkuløse, som ikke har mulighed for helbredelse og ikke er under behandling. De er nemlig henvist til at leve af invaliderente, og de lever under altfor dårlige forhold, fordi invaliderenten ikke er til at leve af på en forsvarlig måde og slet ikke, når man er syg.

Der har fra udvalgets side, kan jeg se af betænkningen, været stillet forskellige spørgsmål, bl. a. det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen var inde på om rådighedsbeløbets anvendelse. Spørgsmålet fra udvalget lyder:

„Skal tillægshjælp til personer, der oppebærer invaliderente på grund af tuberkulose, ydes efter forsorgslovens § 263, som anvist i cirkulæret af 12. april 1949, eller fortrinsvis tages af rådighedsbeløbet som anvist i skrivelse af 22. juni 1951?“

Der er svaret på dette spørgsmål to gange af ministeren. Det sidste svar synes jeg er både interessant og lærerigt, det tjener til eftertanke og kan motivere ændringer, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen var inde på, idet det i ministerens svar hedder:

„Under henvisning til princippet i sociallovgivningen om, at forsikringshjælp går forud for hjælp efter forsorgsloven, til at rådighedsbeløbet efter folkeforsikringslovens § 40, stk. 11, taget for hele landet som helhed, ikke forbruges fuldtud (udnyttes 80 pct.) og til, at anvendelsen af rådighedsbeløbet til tuberkuløse rentemodtagere ikke bør ske i et sådant omfang, at andre rentemodtagere i vedkommende kommune afskæres fra fornøden hjælp, finder arbejds- og socialministeriet ikke anledning til at ændre praksis med hensyn til konteringen af supplerende hjælp til tuberkuløse rentemodtagere.“

Jeg finder anledning til at sige, at mit parti betragter det som højst utilfredsstillende, at rådighedsbeløbet benyttes til disse helbredelsesforanstaltninger for tuberkuløse. Den hjælp, der skal anvendes hertil, må efter vor opfattelse anvendes i henhold til forsorgslovens § 263. Det er i denne forbindelse, synes jeg, også højst uheldigt at høre, at rådighedsbeløbet som helhed over det ganske land kun udnyttes til 80 pct. Det er jo ikke, fordi der ikke er anledning til at bruge hele rådighedsbeløbet; det ved enhver i denne sal, som kender aldersrentetaksterne og invaliderentetak-